

II. del:

Zadnjič smo razmišljali o naši državi in izpostavili *Novo revijo*, kot enega temeljnih javnih dokumentov, s katerim se je začel proces, ki je bil sicer v ozadju stalno navzoč v slovenskem narodu.

Ob tem procesu smo ugotovili predvsem problem lustracije, torej procesa, da ljudi, ki niso delovali v demokratičnem sistemu odslovimo z javnih položajev.

Ta problem je še posebno pereč v politiki in sodstvu.

Če smo v prvem delu nekoliko pokazali na druge, torej na sodstvo in po drugi strani neodzivnost intelektualnega dela narodnega telesa, je prav, da se danes obrnemo tudi k sebi. Lahko bi namreč rekli, češ, jaz sem navaden državljan, ja kaj naj pa naredim pri lustraciji. Kako sploh lahko sodelujem pri rešitvi tega problema?

Bratje in sestre, če smo prejšnjič omenili, da Slovencem doma navadno zmanjka zagona, volje in moči, da bi stvari izpeljali genialno do konca, kakor jih tudi začnemo, potem je druga naša slaba lastnost, da se prodajamo, ker imamo slabo hrbtenico ali samozavest in večkrat tudi slabo samopodobo.

Če pogledamo v zgodovino, vidimo, da smo izgubili več kot dve tretjini svojega etničnega ozemlja ravno zaradi tega. Potem nam včasih nekateri mediji želijo vsiliti podobo o Slovencih kot nek miroljuben narod, v smislu, oni vse prenesejo, so popolnoma tolerantni, nikoli ne povzdignejo glasu, sprejemajo vse svetovne nazore kot enakovredne in podobno. In še nekoliko prav imajo. Nihče ni protestiral, nihče se ni uprl, ne za Benečijo, ne za Koroško, ne za Istro.

Upam, da ne bo tako tudi s Piranskim zalivom.

Zakaj govorim sedaj o zemlji? Ker je osnovna dobrina in je važno, kam spada moja hiša in njiva. Od tega nekdo pobira davke in ni vseeno, kakšni so.

Nekdo vodi gospodarstvo in pomembno je, kako. A Slovencem je očitno večkrat vseeno. Kar se je namreč zgodilo z našo zemljo v zamejstvu, to se je zgodilo tudi na političnem področju v naši domovini po drugi svetovni vojni.

Marsikdo še danes uživa t. i. privilegije Naštejmo nekaj dosežkov komunizma: borčevske penzije (več kot 15.000 prejemnikov sploh ni bilo borcev, med leti 2000–2012 je šlo iz proračuna za te penzije čez 650 milijonov Eur.), kraja privatnega premoženja, prednostne upokojitve, službene, stanovanjske in druge ugodnosti.

Tudi mnogi kristjani so se prodali za par dinarjev. Kdo vse ni bil sposoben v tovarni vzeti par vijakov, ali pa nekaj litrov bencina, ali pa v pisarni šop papirjev in svinčnikov. Ali pa je preslikal skripta za otroka. Pa samo ne omenjat, da je šlo za preživetje. Toliko kot drugim. Vprašanje je le za vsakega posebej, ali si se prodal ali ne. Kdor se je, mora biti tiho in podpirati ta sistem. In teh ni malo. V Sloveniji cveti korupcija, kraja in podkupovanje. Še danes. Zato, ker imamo mnogo majhnih tajkunčkov, ki so še iz prejšnjega sistema navajeni, da se po malem krade, pa se nekako preživi.

Potem problem nacionalizacije. Postavite se v kožo, da ste tovarnar in vam po vojni vse ukradejo in notri naselijo preverjene kadre, največkrat takšne, ki niso bili delavni, ampak razvajeni lenuhi. Kako bi se počutili?

Vidite, dokler bodo med nami takšne razlike, ki se jim reče krivice, ki širijo družbeno nepravico, do takrat ne more biti miru in sprave.

Najprej je potrebna pravičnost, da torej zločinci odgovarjajo za zločine, da se zadeva prizna, da se ukine razne borčevske dodatke za vojno, v kateri so se borili za revolucijo, ne za Slovenijo, saj je bila to državljanska vojna. Da se mrtvim povrnejo imena in kraji ubojev, da se jih skupaj pokoplje in se uvede državni praznik za izvensodno umorjene po rokah komunistov.

Tukaj gre za temeljne pravice človeka in grdo, grobo nepravico v družbi, ki jo še kar podpiramo.

Podobno so pri tem soudeleženi vsi tisti, ki so preprosto tihi. Izgovori, kot so: kaj bi brskali po starih kosteh, pustiti borce, naj uživajo penzijo, zakaj se stalno ukvarjamo z drugo svetovno vojno, pustimo že pri miru to in pojdimo naprej, bratje in sestre, ti izgovori so sad zelo šibke samozavesti in tudi pameti. Žal. Vsak normalen človek ve, da se med seboj pogovarjamo in delamo načrte, če so stvari jasne in za nazaj počiščene.

Razen, če je v Sloveniji drugače in hitro naredimo lepo fasadico, da sosedje vidijo, se drug drugemu potuhnjeno nasmejimo, mislimo si pa svoje, važno, da sosedje ne vidijo in ne slišijo, kaj se pri nas dogaja in smo vsi lepi in super. Tudi takšni so.

Vendar normalni ljudje komunicirajo tako, da najprej uredijo stvari, ki so se zgodile in niso v redu. Se pogovorijo, kako bodo rešili problem, se opravičijo, in si odpustijo, šele nato lahko delajo načrte za naprej.

Ravno tako velja za narod. In naš narod je bil v Evropi najbolj prizadet. Mi smo izvedli revolucijo in se klali med seboj. Mi sami. Slovenci. In zato moramo to mi sami tudi počistiti. V nobenem narodu glede na število prebivalcev ni padlo tako število ljudi, predvsem civilistov, kakor v Sloveniji. Dejstvo je, da smo danes s tem še vedno obremenjeni.

Prvi korak pri vsem je, da vsak sam postane pošten in pravičen.

To je povsem prvi in temeljni korak, ki se bo odražal tudi na volitvah in v celotnem družbenem telesu.

Dokler pa bomo običajni državljani podpirali socialni sistem, ki podpira lenuhe, dokler bomo podpirali korupcijo, četudi zgolj s klobaso in kosom kruha, razlika je namreč samo v številu ničel za številko, dokler bomo tudi mi iskali privilegije po osebnih težnjah in nasproti drugemu, ne bo boljše.

Škoda je nas in te naše lepe države, ki nam jo zavida cel svet, ker imamo vse, res pravi raj pod Triglavom.

Škoda je naše bogate kulture. Imamo umetnike, ki imajo svetovni sloves.

Škoda je našega kratkega življenja, da bi zapadli nepravici in nepoštenosti.

Seveda moramo izbrati vse možnosti, da take standarde uvedejo tudi na vseh političnih, sodnih, zdravstvenih in drugih vodilnih funkcijah v državi.

Šele takrat lahko upamo na boljše čase, na napredek, na blagostanje.

Šele takrat se bomo začeli približevati Češki, Madžarski, Slovaški, pa tudi Romuniji in Bolgariji.

Ne gre, da bi se vedno primerjali, vendar, ko gledamo življenje, pa ljudje hitro

vidijo, kje je boljše, kje je večje blagostanje, kje je družba bolj odprta, manj obremenjena in primernejša za življenje.

Upam, da naša postane takšna in se postavimo ob bok svobodnih evropskih narodov.